

Pyhäkön

Lamppu

Eikä Jumalan lamppu
ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 1/2008

MIKÄ ON LUTHER-SÄÄTIÖN TIE?

Suomen Luther-säätiön suhde Suomen ev.-lut. kirkkoon on ollut jännitteinen jo sen alkutaipaleesta asti. Työnäkynämme ei kuitenkaan missään vaiheessa ole ollut olla kirkkoa vastaan suunnattu nyrkki, vaan Kristuksen avoin käsi hukkuvalle. Eikö nopeasti laajentunut jumalanpalvelusyhteisöverkostomme ole paras todistus siitä, ettei viha ja vastustaminen ole kutsunut ihmisiä koolle, vaan ilo Kristuksesta Jeesuksesta seurakuntaperheen keskellä? Mitä katkeruutta ja vihamielisyyttä sydämiimme hiipiinkin, sillekin on paikkansa yhteisösämme: synnintunnustuksessa ja synninpäästössä.

Luther-säätiö on ollut vuodesta toiseen niin kirkollisen kuin maallisen median hampaissa. Viimeksi kaste-kysymys on vaahdonnut pinnalla. Sitä ennen otsikoissa ovat pomppineet pappisvihkimykset Ruotsissa. Tätä edelsi kiivas keskustelu ehtoolisesta ja avaintenvallasta. Jatkuvana ongelmapisteenä on myös nähty tila- ja lupakysymykset, kun olemme joutuneet viettämään messuja luterilaisten kirkkosalien ulkopuolella. Nämä ovat tuoneet mukanaan ei vain julkisuutta, vaan myös virasta pidättämissä, tiloista ulos heittämissä, poliisilla uhkailuja etc. Ehkä joku sanoisi, että säätiön tunnukseksi voisi olla hengellisen laulun sanat: *En pyytänyt tyyntä tietä...*

Mistä tässä kaikessa on ollut kysymys? Luther-säätiön innostava ja rakentava näky on sen perustamisesta saakka ollut Martti Lutherin Raamatusta esille tuomat kirkon seitsemän tuntomerkkiä: Jumalan sana, kaste, ehtoollinen, avaintenvalta, paimenvirka, julkinen jumalanpalvelus ja pyhä risti. Näky, jonka olemme halunneet niin selvästi kirjoittaa, että sen voi juostessakin lukea, on ollut: *Haluaamme elää lyhentämättömästi*

Kirkon seitsemän tuntomerkin yhteydessä ja niitä kirkossamme voimaan saattaa. Sillä niissä ei ole mistään muusta kyse kuin Kristuksen todellisesta pelastavasta läsnäolosta muuten synteihinsä hukkuvan maailman keskellä. Siksi ei ole sattuma, että olemme juuri kaikissa näissä kohdissa joutuneet törmäyskursseille Suomen ev.lut. kirkon johdon kanssa. Käydäänhän juuri niiden kohdalla taistelu kirkon olemuksesta ja identiteetistä.

Meitä on syytetty: Te hajotatte kirkkoa! Olemme vastanneet: Miten kirkon kirkoksi luovat tuntomerkit voisivat hajottaa kirkkoa? Meitä on moitittu: Te olette ottaneet oikeuden omiin käsiinne! Olemme vastanneet: Mikä oikeus kirkollamme on olla antamatta jäsenilleen kirkon oikeiden tuntomerkkien mukaista uskoa ja elämää? Meitä on nuhdeltu: Te rikotte röyhkeästi kirkkolakia! Olemme vastanneet: Miten voimme rikkoa kirkkolakia, jos noudatamme kirkolle annetun oikeuslähteen, Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen seurakunnalle antamaa oikeutta elää Kristuksen yhteydessä kaikissa kirkon tuntomerkeissä?

Vanhaan valtiokirkolliseen henkeen piispat ja monet maallisten lehti- ja pääkirjoitukset tarjoavat yhdestä suusta Luther-säätiölle ainoiksi vaihtoehdoiksi joko taipua kirkon (ja oikeuslaitoksen) järjestykseen tai sitten lähteä ulos. Mitä vastaamme? Paikalliskirkolla nimeltä Suomen ev.-lut. kirkko on toki oikeus sekä olla hyväksymättä jäsenikseen että erottaa jäsenyydestään ne, joilla on toinen usko kuin sen tunnustusohja sanoo. Mutta kirkkomme raamatullis-tunnustuksellinen pohja ei ole vain iankaikkisen pelastuksen perusta, vaan se on myös oikeuslähteen ja perustuslakimme kaikissa kirkon järjestykseenkin liittyvissä

kysymyksissä. Me voimme siis laillisesti ja Jumalan mielenmukaisesti jatkaa rakennustyötä tunnustuksen mukaisesti, vaikka meihin laittoimuuden leima halutaankin iskeä.

Meidän päähuolemme ei siis ole, erotetaanko meidät kirkosta, vaan se miten Suomen ev.-lut. kirkko eroaa Kirkosta. Näyttää siltä, ettei kirkko itse halua täysimääräisesti elää Kirkon tuntomerkkien mukaan ja vastustaa niitä, jotka haluavat elää. Näin Kristuksen kuva haalistuu siinä yhä enemmän. Hätä tulisi olla enemmänkin identiteetti- kuin jäsenkadosta.

Ilman mitään uhittelua sanomme: Tuli, mitä tuli, me olemme niin syntisiä ja heikkoja, ettemme voi elää ilman Kristusta kaikissa seitsemässä tuntomerkeissä! Tulevaisuudesta emme tiedä, mutta tämä on tiemme. ■

✍️ JUHANA POHJOLA,
LUTHER-SÄÄTIÖN DEKAANI

📷 PÄIVI POHJOLA

TUNNUSTUS KIRKON OIKEUTENA

✍️ PETRI HILTUNEN 📷 ARTO SEPPÄNEN

Euroopan unionin ylimmäinen pappi, Utsjoen kirkkoherra Arto Seppänen on tarttunut tärkeään aiheeseen. Hän on käsitellyt tuoreessa oikeustieteen väitöskirjassaan tunnustuksen asemaa kirkko-oikeudessa. Seppästä oli pitkään kiinnostanut kysymys tunnustuksellisten pappien oikeuksista suomalaisessa oikeusjärjestyksessä, mutta itse väitöskirjan käynnistäminen aiheesta tuli hänelle itselleen silti yllätyksenä.

– Kuluttaakseni aikaani järkevästi Rovaniemellä, jossa perhesyistä vietän vapaapäiväni, menin keskustelemaan oikeustieteiden tiedekunnan dekaanin kanssa opiskeluoikeudesta suorittaakseni joitakin peruskursseja. Kun palasin vartitunnin keskustelun jälkeen dekaanin luota, olinkin yhtäkkiä oikeustieteen jatko-opiskelija, Arto kertoo.

Arto Seppäsen mukaan kirkko-oikeus on vähän tutkittu oikeudenala Suomessa. Edellinen puhtaasti kirkko-oikeuden oikeusteoriaa käsittelevä väitöskirja julkaistiin 160 vuotta sitten. Tutkimuksen ja keskustelun vähäisyys ovat johtaneet siihen, että kirkon omassa lainkäytössä ja hallinto-oikeuksissa kirkkolainsäädäntöä on alettu tulkita muiden oikeudenalojen periaatteiden mukaan.

– Kirkkolainsäädäntöä jäsentävä kirkkolain tunnustuspykälä on sivuutettu ja kirkko-oikeudesta on tullut ”maallista” oikeutta, vaikka kirkolla on oma Raamatusta ja tunnustuksesta nouseva oikeutensa, jonka autonomisuuden perustuslain 76§ tunnustaa, Seppänen sanoo.

TUTKIMUSAIHE

Seppäsen tutkimuksessa on tarkasteltu Suomen oikeusjärjestykseen sisältyvän evankelis-luterilaisen kirkon kirkkolain 1 §:n eli tunnustuspykälän syntytaustaa, asemaa ja merkitystä kirkkolainsäädännössä. Tutkimuksen kohteena olivat erityisesti kirkon hallinnolliset ratkaisut ja niistä tehdyt valitukset ylempiin oikeusasteisiin tapauksissa, jotka tavalla tai toisella liittyivät naispappeuteen. Tunnustuksellisilla papeilla tutkimuksessa tarkoitetaan sitä pappien ryhmää, joka ei ole voinut suostua kirkon lainsäädäntöön tehtyyn muutokseen koskien naispappeutta. Tutkimuksessa kysytään: onko tunnustuksellisilla papeilla, jotka pitäytyvät vakaumuksensa vuoksi perinteiseen virkanäkemykseen, oikeutta toimia pappina Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa?

– Tutkimus esittää tunnustuksen olemuksen ja paikan kirkon elämässä ja kirkko-oikeudessa. Tutkimus kyllä panee miettimään, onko kirkko ottanut tunnustuskysymyksen vakavasti. Jos tutkimus aiheuttaa syvempää keskustelua, olen tyytyväinen. Mutta olen varautunut siihen, että se halutaan sivuuttaa vaikenemalla. Filosofi Maija-Riitta Ollila sanoo osuvasti, että tieteen tutkimustuloksien vastaanotto on aina arvosidonnainen. Arvosidonnaisuuden murtaminen ei ole helppo tehtävä, Arto pohtii.

TÄRKEIN LÖYTÖ

– Tutkimus oli yllättävän helppo prosessi, vaikka tunsin usein olevani kuin pingviini Saharassa. Olisin voinut sanoa, että jalkoja polttaa ja päätäni huuraa, kun on niin kuumaa. Uusiin kysymyksiin oli vain tartuttava, yritettävä ym-

Sisällys 1/2008

2. Pääkirjoitus
3. Tunnustus kirkon oikeutena
4. Luin kirjan
5. Mysteerin reunaehdot

6. Valokeilassa
8. Miten Herramme puhuu seurakunnalleen
9. Raamatun erehtymättömyys
11. Jumalanpalvelusyhteisöt

12. Yhteisön rakentamista Kokkolassa

Kannen kuva: Albrecht Dürer ”Neljä apostolia”

märtää juridiikkaa ja syvennyttävä kirkkolainsäädäntöön.

– Keskeisin löytö on ilmaistu tutkimuksen nimessä: Tunnustus kirkon oikeutena. Kirkkolainsäädännön systematisointi osoitti, kuinka syvästi ja kaiken kattavasti tunnustus jäsentää kirkko-oikeutta. Aavistus siitä minulla kyllä oli, mutta tutkimus ylitti kaikki odotukset. Mielenkiintoista oli tajuta kirkko-oikeuden jäsentyminen osaksi suomalaista oikeusjärjestystä. Käytännössä se tosin ei näytä toimivan, hallinto- ja virkamiesoikeuden syleillessä kirkko-oikeuden kuoliaaksi.

Kirjan soveltavassa osassa käsitellään oikeustapauksia, jotka koskevat Olavi Rimpiläistä, Pekka Huhtista, Johan Helkkulaa, Petri Hiltusta, Juhana Pohjolaa ja Sakari Korpista. Näitä tarkastellaan kirkko-oikeuden kannalta. Seppäsen mukaan kirkko-oikeus menettää merkityksensä, kun kirkkolaisissa mainittua pappisvirkaa tulkitaan ensisijaisesti virkamieslainsäädännön näkökulmasta tai yleisen mielipiteen mukaan.

Seppäsen mukaan tunnustus ei ole määrittänyt tuomiokapituleiden päätöksiä tutkituissa tapauksissa. Myöskään hallinto-oikeuksien ratkaisuisa aina korkeinta hallinto-oikeutta myöten tunnustuksella ei ole mitään merkitystä, vaikka kyseessä on korkeimman hallinto-oikeuden mukaan kirkollinen asia ja tunnustuspäätös on osa Suomen virallista oikeusjärjestystä.

– Tämä on tullut mahdolliseksi tekemällä asioista pelkkiä hallinto- ja järjestyskysymyksiä, mitä ne tutkimukseni mukaan eivät ole.

Kun tutkijalta kysytään ajatuksia jumalal palvelusyhteisöjen synnystä, vastaus tulee nopeasti.

– Haluan toivottaa menestystä ja siunausta jumalanpalvelusyhteisöille. Luterilaisen tunnustuksen näkökulmasta ja nykyisessä kirkollisessa tilanteessa näen ne Jumalan istuttamina vihreinä oksina, joilla Jumalan pikkulinnut saavat levähtää ja ilolaulunsa visertää. Jumala on luvannut ruokkia laumansa. Ja siinä Hän ei kysy lupaa

” *Kirkkojärjestys 1 §: Suomen evankelis-luterilainen kirkko tunnustaa sitä kristillistä uskoa, joka perustuu Jumalan pyhään sanaan, Vanhan ja Uuden testamentin profeetallisiin ja apostolisiin kirjoihin, ja joka on ilmaistu kolmessa vanhan kirkon uskontunnustuksessa sekä muuttamattomassa Augsburgin tunnustuksessa ja muissa luterilaisen kirkon Yksimielisyyden kirjaan otetuissa tunnustuskirjoissa. Kirkko pitää korkeimpana ohjeenaan sitä tunnustuskirjojen periaatetta, että kaikkea oppia kirkossa on tutkittava ja arvioitava Jumalan pyhän sanan mukaan.*

keneltäkään. Hän kyllä keksii keinot pitää huolta kansastaan. ■

LUIN KIRJAN

≡ PETRI HILTUNEN

Arto Seppäsen väitöskirja Tunnustus kirkon oikeutena näytti aluksi pelottavalta. Yli 300 sivua tiivistä tekstiä, joka vilisee oikeustieteellisiä termejä. Kannessa vielä leimuava miekka vartioimassa tähän paratiisiin johtavaa tietä.

Kirja kuitenkin tempaisi mukaansa, enkä malttanut laskea sitä käsistäni. Huomasin pääni nousevan sitä enemmän mitä pidemmälle luin. Syntyi oivallus, ettei meidän tunnustuksellisia kristittyinä tarvitse pyydellä anteeksi omaa vakaumustamme. Mehän seisomme juuri sillä Raamatun ja tunnustuskirjojen perustalla, jolla Suomen kirkonkin pitäisi seistä.

Toisaalta kirjan lukemisesta tuli surullinen olo. Seppänen osoittaa vastaansanomattomasti, kuinka

vähäinen merkitys kirkon opilla ja tunnustuksella usein on päätöksenteossa. Kirkon uusi lainsäädäntö, hallinnolliset päätökset, yleinen mielipide ja tarkoituksenmukaisuus ohjaavat ratkaisuja enemmän kuin Raamattu ja tunnustus. Tämän linjauksen jalkoihin ruhjoutuvat monet papit ja seurakuntalaiset.

Tutkimuksen yhtenä helmenä pidän vaikkapa tätä: *”Pappislupaus ja pappisvala on tiettyssä mielessä papin ja seurakunnan välinen sopimus, jossa pappi sitoutuu seuraamaan Raamattua ja tunnustusta. Papin erioikeutena se suojelee pappia jopa sinänsä demokraattisilta enemmistöpäätöksiltä, jos ne ovat Raamattua ja tunnustusta vastaan. Papin on silloinkin pysyttävä valassaan. Se on myös seurakunnan erioikeus. Seurakunnalla on oikeus kuulla oikein julistettua Jumalan sanaa ja saada sakramentit nautittavakseen Kristuksen käskyn mukaan”* (s. 131). ■

MYSTERIN REUNAEHDOT

✍️ JARNE KOSKELA

“**Uskon, että Jeesus Kristus, Isästä ikuisuudessa syntynyt tosi Jumala ja neitsyt Mariasta syntynyt tosi ihminen, on minun Herrani.**”

Tähän apostolisen uskontunnustuksen toisen uskonkappaleen selitykseen Lutherin Vähässä Katekismuksessa sisältyy kauniisti tiivistetyssä muodossa kristikunnan keskeistä teologiaa enemmän kuin ensilukemalta osaisi arvata. Ensimmäisten vuosisatojen kristityt teologit joutuivat todella kamppailemaan ilmaisutakseen opillisessa muodossa sen pyhästä Raamatusta nousevan mutta ihmisjärjelle käsittämättömän mysteerin, että Jeesuksessa Kristuksessa yhdistyivät Jumala ja ihminen - jumalallinen luonto ja inhimillinen luonto -yhdeksi kokonaisuudeksi ja persoonaksi.

KRISTUKSEN

PERSOONAN SALAISUUS

Vuonna 451 Khalkedonin kirkolliskokouksessa tämän raamatullisen totuuden oikean ymmärtämisen suojaksi pystytettiin neljä “seinää”: *“yksi ja sama Kristus, Poika, Herra, Ainosyntyinen, joka tunnetaan kahdessa luonnossa sekoittamatta, muuttamatta, erottamatta ja jakamatta, jolloin yhdistymisen tähden luontojen erilaisuus ei ole millään tavoin kumoutunut, vaan kummankin luonnon omalaatuisuus on säilynyt ja yhdistynyt yhdeksi persoonaksi...”*

Khalkedonin isien mukaan Jumalallinen ja inhimillinen luonto eivät Jeesuksen persoonassa **sekoitu** toisiinsa eivätkä **muutu** toistensa vaikutuksesta. Inhimillinen pysyy inhimillisenä ja jumalallinen jumalallisena. Vaikka molemmat luonnot säilyvät sellaisinaan, niitä ei kuitenkaan inkarnaation jälkeen voida

enää Jeesuksen puheissa, teoissa ja olemuksessa **erottaa** toisistaan eikä koskaan enää **jakaa** erilleen. Sana ei vain käväissyt lihassa - Hän tuli lihaksi.

Khalkedonin tunnustus ei selitä, miten on mahdollista, että Jeesus voi samanaikaisesti olla sekä tosi Jumala että tosi ihminen. Se vain kertoo, **että** näin on. Näin tehdään parhaalla tavalla oikeutta koko Raamatun rikkaalle todistukselle Jeesuksesta Kristuksesta.

Khalkedonissa muotoiltua klassista kaksiluonto-oppia on sittemmin sovellettu myös Raamattuun itseensä. Raamattu on Jumalan sana, jonka ihmiset ovat kirjoittaneet vuosisatojen ja -tuhansien aikana. Millä tavalla Raamatun jumalallinen ja inhimillinen luonto suhtautuvat toisiinsa? Pitääkö meidän olettaa, että jos Raamatusta löytyy yksi tämänhetkisen luonnontieteen ja historiantietämyksen valossa ristiriitainen kohta tai kirjoittajan aikaisen maailmankuvan heijastuma, koko kirja on käyttökelvoton? Ei tarvitse. Raamattu on **sekoittamatta** ja **muuttamatta** ihmisten kirjoittama

Jumalan sana. Inhimillinen ote, kirjoittajan tyyli ja temperamentti näkyvät sen sivuilla. Kuitenkin Jumala on näiden ihmisten kautta antanut sanansa meille ja sitoutunut tähän sanaan.

Entä voimmeko tarkan tieteellisen työn avulla siivilöidä Raamatusta esiin sen jumalallisen, muuttumattoman sisällön ja heittää inhimillisen vanhentuneena menemään? Emme voi. Raamattu on **erottamatta** ja **jakamatta** kokonaan ihmisten kirjoittama ja kokonaan Jumalan sana. Me emme kykene mestaroimaan Jumalan ilmoitusta - me voimme vain ottaa sanassaan itsensä ilmoittavan Herran vastaan, kiittäen tunnustaen ja ylistäen hänen suuria tekojaan.

YMMÄRRYKSEN AVAIN

Khalkedonin ratkaisu toimii tulkin avaimena jumalallisen ja inhimillisen/aineellisen suhteen ymmärtämiseen kristillisessä teologiassa laajemminkin: Kasteen vedessä Jumala vaikuttaa pelastuksen sanansa kautta; Ehtoollisessa syödään siunattua leipää ja viiniä joka on Kristuksen ruumis ja veri; Seurakunta koostuu samanaikaisesti syntyisistä ihmisistä ja on Kristuksen ruumis. Sekoittamatta, muuttamatta, erottamatta ja jakamatta.

“Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.” (Joh 1:14) ■

MATTEUKSEN JUMALANPALVELUSYHTEISÖ, HÄMEENLINNA

✍️ MINNA LEHRBÄCK

Jumalanpalvelusyhteisön toiminnan ensiversot puhkesivat jo vuonna 2003 Rengossa kotimessujen myötä. Kahden vuoden kuluttua, syksyllä 2005, tilat saatiin Hämeenlinnan adventtikirkolta, joten messut siirtyivät sinne. Tällöin jumalanpalvelus pidettiin joka toinen viikko. Paimenvastuuta joukosta kantoi pastori Sakari Korpinen. Yhteisö oli vastuunkantajana myös Luther-säätiön vastuunkantajapäivillä elokuussa 2005.

Messut kokoavat ihmisiä Hämeenlinnan lisäksi laajalta alueelta, muun muassa Rengosta ja Lopelta, ja ajoittain jopa Lahdesta saapuu vieraita. Nimen tämä ”Etelä-hämäläinen” yhteisö sai 24.9.2006, kun se järjestäytyi Matteus-yhteisöksi. Messussa käy yhä pitenevä penkillinen nuoria aikuisia ja ilahduttavissa määrin lapsiperheitä pyhäkoululaisineen. Yhteisön krunna ja siunauksena on erityisesti Kristukseen kiinnittyneiden harmaantuvapäisten pyhien joukko.

Vuonna 2007 alkoi yhteisössä tapahtua toden teolla. Kesällä 2007 yhteisö kantoi vastuuta Tyrvännön leirikeskuksessa pidetyllä varhaisnuorten leirillä ja Luther-säätiön vastuunkantajapäivillä. Yhteisö oli jo pitkään rukoillut itselleen omaa paimenta – ja nyt Jumala vastasi. Syksyllä 2007 yhteisö päätti kutsua Antti Lehrbäckin paimenekseen. Lähetyshiippakunnan piispa Arne Olsson vihki Antin paimenvirkaan 20.10.2008 Göteborgissa ja loppiaisenä 6.1.2008 tuo odotettu asia sitten tapahtui: Antti siunattiin Matteus-yhteisön pastoriksi.

Vuoden 2008 alusta yhteisö on saanut viettää messuja joka sunnuntai. Messut ovatkin toiminnan ehdoton keskus. Lisäksi haaveissa on raamattupiiri, seuroja, nuorten toimintaa... Paimenen saamisen myötä yhteisössä tunnustellaan, mikä kenenkin oma paikka voisi olla. Yhteisö on iloissaan hartaasti odotetun ”uuden ajan” alkaessa oman pastorin kanssa. ■

LAMPAINA OMAN PAIMENEN LAUMASSA

Ollikaisten perheen haastattelu Matteus-yhteisön messun jälkeen meinaa ensin peruuntua, mutta sitten tulee viesti: ”Martta on niin kovasti lähdössä kirkkoon, että päätettiin sittenkin kaikki tulla kröhästä huolimatta. Nähdään kirkossa!”

3-vuotiaan Martan into kuvaa hyvin Anu, Eetu ja Rauli (1,5 v.) Ollikaisten sunnuntaipäiviä: kirkkoon on päästävä!

Topenon maalaiskylässä Lopella asuvat Ollikaiset ovat olleet Luther-säätiön toiminnassa mukana jo vuodesta 2003 lähtien.

– Kun toiminta täällä aloitettiin, menimme heti mukaan. Meillä oli iso tarve saada oma seurakuntayhteys ja oma paimen. Se oli Jumalan kutsua. Heti alusta kokoon-tumiset olivat siunatut, niistä sai rauhan ja sitä leipää, jota oli ollut nälkä, Anu kertoo.

– Seurakunta on myös kasvanut ihmeellisellä tavalla. Itse emme ole tehneet mitään, Jumala on

tehnyt kaiken ja se on täysi ihme. Ei voi kuin ihmetellä Jumalan suunnitelmaa.

Alussa toiminnassa oli mukana 10-30 ihmistä. Kun Antti-pastori siunattiin virkaan 6.1.2008 paikalle saapui 80 kuulijaa.

– Oman paimenen saaminen oli tosi iso juttu, meinasi tulla tippa linssiin. Anulla taisi tullakin, Eetu sanoo.

– Kaikki on tullut suurena lahjana. Paimenta on odotettu, rukoiltu, kaivattu. Oli odotettu kauan

- ja yhtäkkiä Jumala antoi paimenen, Anu jatkaa.

- Viime sunnuntai oli todella koskettava. Silmäni aukenivat sille, kuinka elintärkeää on, että on oma paimen. Paimenen tulo on kuin sinetti. Olen lauman jäsen, koska minulla on paimen. Paimen johdattaa laumaa iankaikkiseen elämään, näyttää tietä sinne. Elän sunnuntaista sunnuntaihin; odotan, että pääsen kirkkoon. Olen lauman lammas, joka rientää kuuntelemaan oman paimenen ääntä.

Anu on kantanut vastuuta Matteus-yhteisössä kuvittamalla ohjelmia, istumalla hallituksessa ja osallistumalla ohjelman suunnitteluun. Eetulla on suuri tehtävä paimentaa lapsia, kun vaimo on varattuna. Ollikaiset kuvaavat Matteus-yhteisöä hiljaiseksi, pohdiskelevaksi, kuuliaisiksi ja tarkkakorvaisiksi laumaksi.

- Yhteisöä voisi kuvata sanalla kodikas. Ihmisiä on helppo lähestyä, ja tänne saa tulla omana itsenään. Tänne tullessa on kuin tulisi kotiin. Täällä voimme lyhyenä elonaikanamme kokea sitä rauhaa ja lämpöä, mikä taivaassa on mo-

ninkertaisena ja ihmeellisempänä iankaikkisesti, Anu kuvaa.

- On mahtavaa, että on yhteisö, joka pysyy Sanassa. Tänne tullessa tietää, että se mitä kuulee on Jumalan sanaa eikä jonkun keksimiä matkakertomuksia. Meillä on sama vahva, yhteinen usko, Eetu lisää.

Ollikaiset kokevat tärkeänä tehtävänä tukea yhteisöä, jotta se vahvistuisi ja voisi evankelioida muita.

- Seurakunnan tehtävä on viedä sanaa maailmalle, siksi yhteisön pitää pysyä sanassa tiukasti ja tinkimättä. Olisi helppoa viedä evankeliumia kilttinä versiona, mikä ei loukkaisi ketään, mutta silloin luisutaan pois Sanasta, eikä sillä ole iankaikkista arvoa, Anu sanoo.

- Haluan rohkaista jokaista kristittyä pysymään kiinni seurakuntayhteydessä. Kuuluminen Kristuksen ruumiiseen ja messussa käyminen on elinehto. Tarvitsemme yhteyttä Kristuksen ruumiiseen, sillä siinä on elämä. Vain se kerta toisensa jälkeen kirkastaa oman syntien luonteen ja ajaa Kristuksen luokse. ■

Miksi Matteus?

Kun yhteisö valitsi nimeään, evankelistojen nimistä oli vapaana vain Matteus. Tämä nimi valittiin, ja osuvaksi se osoittautuikin. Kuten eräs saarnaaja totesi Matteus-yhteisön messussa: "Täällä kokoontuu Hämeenlinnan syntisin joukko." Raamattu kertoo, kuinka Jeesus kutsui seuraajakseen halveksitun syntisen, tullimies Matteuksen (Matt. 9:9-13). Tahdomme muistuttaa siitä, että Jeesus ei karta ketään - ja että anteeksianto kuuluu kaikille. Kristuksen julistamaa syntien anteeksiantoa yhteisö kokoontuu kuulemaan joka sunnuntai. Hänen vereensä pesee syntien tahrinan puhtaaksi, tekee veriruskeasta lumivalkoisen.

Aterialla Matteuksen kotona Jeesus totesi: "Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat." Tämä on mottomme. Kaikki apua tarvitsevat saavat tulla! Mekin kokoontumme Matteuksen tavoin aterialle Jeesuksen kanssa. Ehtoollispöydässä saamme kohdata Parantajamme Kristuksen ja juoda iankaikkisuuden lähteestä. ■

Matteus-fakta

Messu joka sunnuntai klo 11. Tykistötie 13, Hämeenlinna.

Lapsille on pyhäkoulu joka pyhä saarnan aikana. Messun jälkeen juodaan kirkkokahvit joka toinen sunnuntai.

Tervetuloa!!

Vuonna 2007 jumalanpalveluksissa oli keskimäärin 54 osallistujaa. Pyhäkoulussa oli keskimäärin 7 lasta.

Yhteydet: Pastori Antti Lehrbäck, puh. 050 343 8879, antti.lehrback@luthersaatio.com

MITEN HERRAMME PUHUU SEURAKUNNALLEEN?

✉ LASSE MARJOKORPI

Ilmestyskirjan 2. luku kertoo, että Kristuksella on oikeassa kädessään seitsemän tähteä ja hän käyskentelee seitsemän kultaisen lampunjalan keskellä. Kuvaus tarkoittaa seitsemää Vähän Aasian seurakuntaa ja niiden paimenia. Eletään jo ensimmäisen vuosisadan loppuaikoja.

Seurakunnat ovat monenlaisissa vaikeuksissa väärin oppien takia, jotka pyrkivät tunkeutumaan niiden keskuuteen. Esiintyi valeapostoleja, epäjumalanpalvelusta, saatananpaltontaa, sekä siveellistä että hengellistä uskottomuutta. Seurakunnat elivät osittain myös vainojen ja vankeuden uhkan alaisina. Roomassa keisarina hallitsee Domitianus, joka panee toimeen ankaria kristittyjen vainoja.

Miten tässä historiallisessa tilanteessa ymmärrettiin ja vastaanotettiin Jumalan sana? Se, miten Herra puhui Efeson seurakunnalle, voisi olla valaiseva esimerkki myös meidän ajallemme. Apostoli Johannes sai Patmos-saarella seuraavan tehtävän: *”Kirjoita Efesoksen seurakunnan enkelille: ”Näin sanoo hän, jolla on oikeassa kädessään seitsemän tähteä...”*

Tilanne oli ainutlaatuinen. Meidän Herramme puhui suoraan taivaasta tuolle seurakunnalle. Mutta miten hän sen teki? Hän ei puhunut suoraan sen seurakunnan jäsenille, ei edes seurakunnan enkelille eli sananpalvelijalle.

Sen sijaan meidän Herramme puhui suoraan apostoli Johannekselle, joka sai ilmestyksenä kuulla Herran sanat ja kirjoitti ne perimätiedon mukaan kirjuriina toimineen apulaisen avulla kirjaan, jonka lähetti Vähän Aasian seurakunnille. Siellä tuota kirjaa luettiin seurakunnille

ja seurakunnan paimen julisti tuon kirjeen perusteella Herran sanan koontuneelle seurakunnalle.

JUMALA ANTAA ITSENSÄ SANASSA

Joskus herätyskokouksissa puhuja alkaa kuvaila sitä, miten Kristus käyskentelee täällä keskellämme ja kutsuu seuraansa. Voi olla, että tällainen kuvailu vie kuulijan harhaan itse pääasiasta, että Kristus puhuu juuri nyt palvelijansa suulla ja hänen julistamansa Jumalan sanan kautta eikä sen ohi. Konkretisoiminen voi viedä kuulijan huomion sivuun.

Jos Jumalan sana oikein julistetaan, niin meidän Herramme puhuttelee tuon julistetun sanan välityksellä suoraan jokaista kuulijaa aivan samoin kun hän antaa itsensä ehtoolista nautittaessa leivässä ja viinissä eikä niiden ulkopuolella.

Näin on mahdollista että ihmiset kaikkina aikoina voivat kuulla Herran sanan eikä oikeastaan mikään sukupolvi ole etuoikeutettu toisiin nähden. Niinpä lähetyskirje Efeson seurakunnalle on yhtä ajankohtainen nykyään maan päällä elävälle Kristuksen kirkolle, joka elää monella tavoin ahdistettuna ja jota ympäröivä kulttuuri pyrkii viemään harhaan.

Tosin tuo sana pani erityisesti juuri sanan palvelijan lujille. Hänen toimintansa oli ollut kyllä erinomaista kaikkien harhaoppien torjumisessa, mutta hänessä oli yksi vika. Häneltä puuttui ensimmäinen, kaiken muun ylittävä, rakkaus Kristukseen. Sellainen rakkaus syntyy evankeliumin vastaanottamisesta ja käsittämistä. Tämmöisen kiitollisuuden tulisi hallita jokaisen Jumalan palvelijan elämää, opetusta ja toimintaa. Samalla tämä seurakunnan paimenelle osoi-

tettu Jumalan sana luotasi kaikkien muidenkin kuulijoiden sydämet.

Jumala pitää yllä kirkkoaan maan päällä sillä tavoin, että tämä apostolien välityksellä annettu Jumalan sana, johon myös evankeliumit sisältyvät ja jota Vanha testamentti ennakoii, opetetaan kaikkien aikojen sukupolville. Sen välityksellä Pyhä Henki aikaansaa uskon, pitää sen voimassa ja vie meidät taivaaseen.

KALLEIN AARRE

Tähän profeettojen ja apostolien välityksellä annettuun Jumalan sanaan liittyy kaikki oikea saarna kristillisessä kirkossa. Se ei yritä muuttaa sitä, parantaa sitä tai tehdä sitä muodinmukaiseksi, vaan tuo sen julki siinä lujassa vakaumuksessa, että Raamattu on Jumalan ilmoitusta ja evankeliumin on kallein aarre, minkä ihmiskorva on kuullut ja ihmisydän voi vastaanottaa.

Sen vuoksi sellainen Raamatun käyttö, jossa apostolien opetus tehdään toisarvoiseksi tai hylätään, johtaa kristinuskon häviöön. Ei ole myöskään mahdollista lyödä kiilaa Jeesuksen opetusten ja apostolien välille. Apostolit opettivat Jeesuksen antamalla valtuuksilla ja heidän opetuksensa on kirkolle sitovaa kaikkina aikoina, myös koskiessaan eettisiä kysymyksiä tai kirkon järjestystä ja virkaa. *”Minä olen antanut heille sinun sanasi ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään maailmasta ole.”* (Joh. 17:14) ■

RAAMATUN EREHTYMÄTTÖMYYS

✍️ TAPIO PUOLIMATKA 📷 TARJA VÄNSKÄ-KAUHANEN

JUMALAN SANAN TOTUUS

Kysymys Raamatun totuudesta on yhtä ajankohtainen tänään kuin se on ollut koko kristillisen seurakunnan historian ajan. Onko Raamattu kokonaisuudessaan Jumalan sanaa? Jos Raamattu on kokonaan Jumalan sanaa, tarkoittaako tämä sitä, että Raamattu on kaikkia yksityiskoh tiaan myöten totuudenmukainen? Pyrin tässä lyhyessä artikkelissa perustelemaan myönteistä vastausta näihin molempiin kysymyksiin.

Raamatun erehtymättömyyden puolesta puhuu Raamatun oma todistus. Oppi Raamatun erehtymättömyydestä seuraa myös Jumalan olemuksesta: kaikkietävän Jumalan sana on välttämättä täysin totuudenmukainen. Raamatun luonteen kaikkietävän Jumalan ilmoituksen voimme todentaa kriittisen pohdinnan ja tutkimuksen pohjalta. Raamattu on kestänyt hyvin siihen kohdistuneen kriittisen tutkimuksen. Raamatun arvovaltaan kielteisesti suhtautuvat tutkijat joutuvat perustamaan näkemyksensä yhä pienempään määrään yhä merkityksettömpiä ongelmia.

UUDEN TESTAMENTIN TODISTUS

Uudessa testamentissa on lukuisia kohtia, joissa Vanhan testamentin tekstiä pidetään Jumalan sanoina. Sen jälkeen, kun Jeesus oli noussut ruumiillisesti kuolleista jumalallisen elämänsä kirkkaudessa, Jeesus kutsuu opetuslapsiaan ymmärtämättömiksi, koska he ovat ”*hitaita uskomaan kaikkea sitä, mitä profeetat ovat puhuneet*” (Luuk 24:25).

Elämänsä aikana hän useaan otteeseen moittii ihmisiä siitä, etteivät he usko Mooseksen kirjoituksia. ”*Jos te uskoisitte Moosesta, uskoisitte myös*

minua – juuri minusta hän on kirjoittanut.” (Joh. 5:46) Jeesuksen mukaan ihminen ei joudu harhaan, jos hän tuntee oikealla tavalla Raamatun kirjoitukset: ”*Te eksytte, koska te ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa.*” (Matt. 22: 29)

Useissa yhteyksissä Jeesus samaistaa Vanhan testamentin sanat ja Jumalan sanat (Matt. 19: 4-5). Useissa yhteyksissä käy ilmi, että hän pitää Jumalaa Vanhan testamentin varsinaisena tekijänä. Hän vetoaa yksinkertaisesti siihen, että Raamatussa ”*on kirjoitettu*”, ja katsoo asian olevan ratkaistu Raamatun kirjoitetun sanan arvovaltan perusteella. Uudessa testamentissa toistuvasti samaistetaan se, mitä Vanhassa testamentissa on kirjoitettu ja mitä Jumala sanoo.

Sekä Jeesus että Paavali vetoavat Vanhan testamentin tarkkaan sananmuotoon perustellessaan käsityksiään. He lähtevät siitä, että Vanha testamenti on yksityiskoh tiaan myöten luotettava ja totuudenmukainen. 2 Tim. 3: 16 mukaan kirjaimellisesti käännettynä ”*Koko [pyhä] Raamattu [on] Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt*”. Hugo Odebergin mukaan kirkkoraamatun käännös ”*Jokainen kirjoitus, joka on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt ...*” on täysin harhaanjohtava.

Uudessa testamentissa pidetään Vanhan testamentin historiallisia yksityiskohtia täysin luotettavina. Uusi testamentti ei tee tässä suhteessa mitään eroa ”uskon totuuksien” ja historiallisten tai luontoa koskevien totuuksien välillä. Uudessa testamentissa pidetään historiallisesti tosina esimerkiksi seuraavia Vanhan testamentin historiallisia yksityiskohtia: Daavid söi uhrileipiä pyhäkössä (Matt. 12:3). Joona oli meripeudon vatsassa (Matt. 12: 40). Niniven

miehet kääntyivät (Matt. 12: 41). (Katso myös Matt. 12: 42, Matt. 23: 25, Luuk. 4: 25, Luuk. 4: 27, Joh. 4: 5, Hepr. 7:2, Hepr. 12: 16-17, Jaak. 2: 25, 1 Piet 3: 20, 2 Piet. 2: 16.)

Nämä esimerkit kertovat siitä, että Uuden testamentin kirjoittajat luottivat Vanhan testamentin historian kaikkiin yksityiskohtiin. Jeesuksen mukaan ”*pyhiä kirjoituksia ei voi tehdä tyhjiksi*” (Joh. 10: 35) Uudessa testamentissa pidetään jokaista Vanhan testamentin kirjoitusten yksityiskohtaa ehdottoman luotettavana Jumalan sanana. Jumalan sana heijastaa Jumalan muuttumatonta totuutta. Siksi se ei koskaan katoa. ”*Mutta laista ei häviä piirtookaan, ennemmin katoavat taivas ja maa.*” (Luuk. 16: 17.)

SEURAKUNNAN TODISTUS

Kristillinen seurakunta on pitänyt Raamattua kokonaisuudessaan luotettavana kristinuskon alusta asti. Kristillinen ajattelu ei erota pelastusta koskevia totuuksia historiallisista totuuksista, koska Jumalan pelastustyö on toteutunut historiassa. Tästä syystä ei ole mahdollista erottaa historiaa ja luontoa koskevia tosiasioita pelastusta koskevista tosiasioista. Alkuperäisen kristillisen käsityksen mukaan Raamatun jokainen sana on Pyhän Hengen inspiroima. Siksi Raamatulla on jumalalliset ominaisuudet kuten erehtymättömyys, arvovalta, riittävyys ja vaikuttavuus.

Tätä tosiasiaa ei aina tunnusteta nykyisessä teologisessa keskustelussa. Useissa historiallisissa tutkimuksissa pyritään todistamaan, että usko Raamatun ehdottomaan totuuteen ja erehtymättömyyteen erityisesti historiallisissa ja luontoa koskevilla kysymyksissä syntyi vasta jossakin myöhäisemmässä vaiheessa kristillistä ajattelua. Monien teologioiden on vaikea tunnustaa, että heidän modernina aikana yleistä hyväksyntää saavuttaneet ajatuksensa ovat ristiriidassa varhaisen kirkon edustaman näkemyksen kanssa.

Kirkkoisät olivat yleensä yksimielisiä siitä, että koska Jumala on totuuden lähde, hänen sanansa ei voi joutua harhaan tai pettää sen enempää pelastusta koskevilla asioilla kuin historiallisissa tai luontoa koskevilla yksityiskohdissa. Augustinus varoittaa vaaroista, joita seuraa Raamatun arvovallan halventamisesta: *”Minusta näyttää siltä, että meille tulee mitä turmiollisimpia seurauksia, jos ajattelemme Pyhien Kirjoitusten sisältävän jotakin väärää. - - Jos sinä myönnät, että sellaisessa arvovallan korkeassa pyhäkössä on yksikin väärä lausunto, - - niin kuka tahansa tapauksin siinä jotakin työläästi noudatettavaa tai vaikeasti uskottavaa, hän saattaa saman kohtalokkaan säännön avulla selittää sen siitä pois.”*

JUMALAN LUOTETTAVUUS

Usko Raamatun ehdottomaan luotettavuuteen perustuu tietynlaiseen käsitykseen Jumalan olemuksesta ja luonteesta. Raamatua pidetään täysin luotettavana, koska se on kaikkیتietävän Jumalan sanaa ja siksi täysin totuudenmukainen. *”Sinun sanasi on totuus.”* (Joh. 17: 17) Kaikkیتietävän Jumalan sana on kokonansa tosi, koska Jumala ei voi erehtyä, valehdella tai johtaa harhaan.

Kun sanomme Raamatun olevan erehtymätön, sanomme jotakin enemmän kuin pelkästään sen, että Raamattu on totta. Erehtymättömyyteen kuuluu tietysti ajatus, että Raamattu on kokonaan totta. Mut-

ta kyse ei ole pelkästään siitä, että Jumalan erityinen ilmoitus sattuu olemaan kokonaan totta, vaan että sen totuus on taattua. Erehtymättömyyden ilmoituksen totuus on epäilemättöä. Se on luonteeltaan itsensä todistava. Sen puolesta puhuva todistusaineisto on niin perustavaa inhimillisen tiedon kannalta, ettei mikään lisätodistusaineisto voi kumota sitä. Raamatun voidaan perustellusti väittää olevan erehtymättöä tässä mielessä, jos kaikki lisätodistusaineisto joutuu oletamaan jotakin sellaista, mikä on mahdollista tietää vain Raamatun ilmoituksen pohjalta. Toisin sanoen, jos ainoastaan Raamatun ilmoituksen pohjalta tiedämme ihmisen olevan Jumalan kuvaksi luotu olento, jonka älylliset kyvyt ovat luotettavia, niin kaikki havaintojen ja järjen kautta hankittava todistusaineisto edellyttää Raamatun luotettavuuden.

Raamatun ilmoituksen mukaan ihmisen on Jumalan kuvaksi luotu olento. Tältä pohjalta ihmisen on mielekästä luottaa järkeen ja havaintoihin. Mistään muusta lähtökohdasta käsin ei ole mahdollista tiedollisesti oikeutetulla tavalla luottaa järjen ja havaintojen luotettavuuteen. Koska kaikki järjen ja havaintojen varaan rakentuva todistusaineisto edellyttää Raamatun ilmoituksen ihmisestä Jumalan kuvaksi luotuna olentona, Raamatun erehtymättömyys on niin taattua kuin järkeen ja havaintoihin tukeutuvalla ihmiselle on mahdollista tietää jotakin varmasti.

Jumalan luotettavuus on olennainen osa hänen luontoaan, koska Jumalan luotettavuus sisältyy Jumalan kaikkیتietävyyteen, kaikkivaltiuteen ja täydelliseen hyvyteen. Jumala ei voi olla muuta kuin luotettava. Jumalan luotettavuus sisältyy hänen olennaisiin ominaisuuksiinsa kaikkیتietävyyteen, kaikkivaltiuteen ja täydelliseen hyvyteen.

Jumalan muuttumattomuus on hänen lupautensa muuttumattomuuden perustana. Jumalan on mahdotonta valehdella, koska totuu-

denmukaisuus on välttämätön osa hänen olemustaan. Jumalan lupauten muuttumattomuus ei ole pelkästään sitä, että lupaamisen tosiasia on muuttumaton, vaan lupauksen sisältö on muuttumaton. Jumalan totuudenmukaisuus rajaa näin hänen kaikkivaltiuttaan. Vaikka Jumala on kaikkivaltias ja hänelle on kaikki mahdollista, hänen

” *Koko Pyhä Raamattu on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyt.* **”**

on kuitenkin mahdotonta valehdella tai pettää lupauksiaan. Jumalan kaikkivaltius tarkoittaa sitä, että hänelle on mahdollista kaikki, mikä ei ole ristiriidassa hänen muiden täydellisten ominaisuuksiensa kanssa.

Jumalan luotettavuus siirtyy hänen sanansa ominaisuudeksi. Jos Jumala on luotettava, niin mikä tahansa tunnistetaan hänen sanakseen, hänen puheekseen, on myös luotettava samassa merkityksessä. Kristinuskon ytimessä on ilmoitus Jumalan lupauksesta ja liitosta ihmisten kanssa. Jos tämä lupaus tulkitaan epävarmaksi, on jo luovuttu kristinuskosta ja muutettu se joksikin toiseksi. Jumalan luotettavuus lupauksen ja liiton pitäjänä siirtyy Raamatun kirjoituksiin, joissa lupaus on sanallisesti ilmaistu. Kristillinen evankeliumi menettää alkuperäisen merkityksensä, jos sanallinen ilmoitus, jossa tuo evankeliumi on ilmaistu, tulkitaan epäluotettavaksi.

Jumalan luotettavuudesta tulisi turha käsite, jos ei olisi olemassa sanallista ilmoitusta, jossa Jumalan luotettavuus ilmenee. Luotettava Jumala ei jättäisi epäluotettavaa selonteon itsestään. Luotettavan Jumalan sanallinen ilmoitus voi olla vaikeasti tulkittava tai yllättävä, mutta se ei voi olla harhaan johtava.

Heinola:

Sunnuntaina klo 15. Pääsinniemen rukoushuoneella, Jousantie.
10.2.; 16.3.; 27.4.; 25.5.

Helsinki: Markus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Annankatu 7.

Hämeenlinna: Matteus-yhteisö

Joka suunnuntai klo 11. Tykistötie 13.

Imatra:

Sunnuntaisin klo 15. Teppanalan rukoushuoneella.
10.2.; 9.3.; 13.4.; 11.5.; 8.6.

Joensuu: Nehemia-yhteisö

Sunnuntaisin klo 11. Tikkamäentie 8.
10.2.; 24.2.; 9.3.; 23.3.; 6.4.; 20.4.; 4.5.

Kajaani:

Sunnuntaisin klo 17. Väinämöisenkatu 13.
3.2.; 17.2.; 2.3.; 16.3.; 30.3.

Kokkola:

Sunnuntaisin klo 17. Teollisuuskatu 1.
3.2.; 17.2.; 2.3.; 16.3.; 30.3.; 13.4.; 27.4.; 11.5.

Kouvola: Paulus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Väinöläntie 21.

Kuopio: Pietari-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuel-yhteisö

Sunnuntaisin klo 10. Diakonialaitoksen Betel-salissa, Sibeliuksenkatu 6B.
10.2.; 24.2.; 23.3.; 30.3.; 13.4.; 27.4.

Mikkeli: Tiitus-yhteisö

Sunnuntaisin klo 17. Rouhialankatu 2.
10.2.; 24.2.; 9.3.; 23.3.; 6.4.; 20.4.

Oulu: Timoteus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 10:30. Tuulimyllynkatu 18.

Pori: Sakkeus-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Karhunkatu 13.

Seinäjoki: Luukas-yhteisö

Joka sunnuntai klo 11. Kauppaneliö 13 as. 3.

Tampere: Johannes-yhteisö

Joka sunnuntai klo 16.
Metodistikirkossa, Lapintie 4.

KÄYTÄNNÖN NÄKÖKULMA

Onko sitten käytännössä mitään merkitystä sillä, onko Raamattu kokonaisuudessaan luotettava Jumalan sanaa? Eikö riitä, että Raamattu toimii riittävän hyvin käytännöllisenä elämänohjeena, niin että ihmisen on sen varassa mahdollista päästä osalliseksi pelastuksesta?

Monien teologioiden mielestä kartta voi ohjata ihmistä oikein, vaikka siinä olisi virheitä, koska ihminen saattaa tulkita virheellistä karttaa sillä tavalla virheellisesti, että hän kuitenkin löytää oikean kohteen. Miksei kristillistä oppia voitaisi pitää karttana,

joka vie ihmisen oikeaan päämäärään, vaikka siinä on virheitä?

Tällaisen näkemyksen ongelmana on se, että vaikka kartta toimituksellisesti ajoittain oikein vääristä syistä, se voi milloin tahansa johtaa seuraajansa harhaan. Ei ole yhdentekevää, miten totuudenmukainen Raamattu on.

Joskus on esitetty, että voimme tietää Raamatun olevan erehtymättömiä vain jos itse olemme erehtymättömiä ja voimme erehtymättömästi osoittaa jokaisen Raamatun sanan erehtymättömyyden. Tässä näkökulmassa sivuutetaan kokonaan

Jumalan todistuksen merkitys.

Raamatun erehtymättömyys lepää Jumalan todistuksen varassa. Ihmisen rajallisen tiedon näkökulmasta Raamattuun jää ongelmia, joiden tarkoituksena on inspiroida meitä älylliseen pohdintaan ja Raamatun syvälliseen tutkimiseen. Koska Jumala on luonut ihmiselle järjen, hän on tarkoittanut, että myös käytämme sitä. Yksi Raamatun moninaisuuden tarkoituksista on aktivoita ihmistä järjellisenä olentona ja saada hänet pohtimaan asioita eri kannoilta. Tällä tavalla Raamatulla on tärkeä merkitys myös ihmisen älyllisessä aktivoitumisessa. ■

Pyhäkön Lamppu

Päätoimittaja: Juhana Pohjola

Toimitusavustajat: Petri Hiltunen, Sakari Korpinen,

Janne Koskela (etunimi.sukunimi@luthersaatio.com)

Toimitus: 041-5077283

Taitto: Forceimage Ay. (www.forceimage.com)

Paino: Myllypaimo Oy

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

YHTEISÖN RAKENTAMISTA KOKKOLASSA

✍️ MARKUS PÖYRY

Kokkolassa on vasta alkanut Luther-säätiön messut. Ensimmäistä kertaa kokoonnuttiin ehtoollisjumalanpalvelukseen sunnuntaina 2.12.2007. Sen jälkeen Kokkolan Adventtikirkolta vuokratuissa tiloissa on messua vietetty jo neljä kertaa. Toiminnan käynnistämässä ja jumalanpalvelusten rakentamisessa on ollut mukana innokas joukko vastuunkantajia. Yksi heistä on Aulikki Tamminen.

Laihialta kotoisin olevan Aulikin perheeseen kuuluu hänen miehensä Olavi, joka on kotoisin Satakunnasta. Olavi on seilannut perämiehenä rahtilaivoissa maailman merillä. Lopulta kotisatama löytyi kuitenkin Kokkolasta, jossa Aulikki työskentelee röntgenhoitajana. Aulikilla ja Olavilla on kaksi tyttärettä, Terhi ja Kirsi. Lisäksi kotijoukkoihin kuuluu kaikkien kavaljeeri Enni-koira.

Vaikka Tammisten perhe on perin suomalainen, voi heidän kodissaan kuulla puhuttavan varsin eksoottisia kieliä, sillä Aulikki on opiskellut jo muutaman vuoden ajan kreikkaa ja Olavi puolestaan käy heprean kursseilla. Työn vastapainoksi Aulikki harrastaa myös sukututkimusta sekä kuntoilua, johon kuuluu muun muassa vesijumppa ja lenkkeily.

HERRAN HUOLENPIDOSSA TÄHÄNKIN ASTI

Aulikki on elänyt rukousten kantamana jo pienestä pitäen.

– Olen saanut kasvaa uskovassa kodissa esirukousten saattelemana. Vasta pari kuukautta sitten sain saatella iäisyysmatkalle rakkaan, iäkkään tätini, joka vielä sairastuoteeltaankin vakuutti rukoilevansa joka ilta meidän puolesta.

Jumalan huolenpito jatkui läpi nuoruuden.

– Lapsena kävin pyhäkoulussa, kuten oli tapana siihen aikaan ja myöhemmin tyttökerhossa. Sieltä siirryin luontevasti seurakunnan nuorten toimintaan. Jo rippikoulua edeltävänä vuonna sain omakohtaisesti kohdata Vapahtajani, ja voin sanoa, että tähän asti on Herra ollut uskollinen ja pitänyt huolta.

PALVELLEN YHTEISÖÄ RAKENTAMAAN

Ensikosketus Luther-säätiöön syntyi jo vuosia sitten Pyhäkön lampun ja ahkerasti kuunneltujen nettisaarujen kautta.

– Kun sitten tuli ajankohtaiseksi aloittaa messut Kokkolassa, tuntui ihan luonnolliselta lähteä mukaan. Olemme kumpikin käyneet Sley'n järjestämän kolmen kuukauden raamattukurssin ja arvostamme raamattukeskeistä selkeää julistusta. Messut ovat lähteneet hyvin alkuun, väkeä on ollut ihan mukavasti, ei ainoastaan Kokkolasta, vaan myös maakunnasta. Myös vapaaehtoisia ystäviä on löytynyt erilaisiin palvelutehtäviin.

Aulikki on messuissa huolehtinut kahvituvuoroista ja alttaritekstiileistä. Suvun vanha perintölinakin on päässyt arvokkaaseen käyttöön Herran alttarilla.

Aulikki katsoo toiveikkaana yhteisön tulevaisuuteen Kokkolassa.

– Toivoisimme mahdollisimman monen löytävän tiensä messuihin, sillä koemme, että tämä on hyvä vaihtoehto varsinkin tulevaisuutta ajatellen. Erikoisesti toivon, että myös nuoria ja nuoria perheitä tulee enemmän mukaan. Toivomme ja rukoilemme tälle toiminnalle Jumalan siunausta ja sen kautta koko seudullemme herätystä ja hengellistä uudistusta. ■